

Reactie van de Branches Gespecialiseerde Zorg voor Jeugd (BGZJ) op het wetsvoorstel 'Wet verbetering beschikbaarheid zorg voor jeugdigen'

De Jeugdwet kent nog veel knelpunten in de uitvoering die nog altijd niet of onvoldoende zijn opgelost. Kinderen en gezinnen met complexe problematiek worden nog onvoldoende passend en tijdig geholpen. De hardnekkige knelpunten belemmeren ook de transformatie van de jeugdhulp.

Wij zijn positief dat met het wetsvoorstel 'Verbetering beschikbaarheid zorg voor jeugdigen' een stap in de door ons gewenste richting wordt gezet. Het is een belangrijke en noodzakelijke stap om het jeugdstelsel toekomstbestendig te maken, zodat kinderen en gezinnen kunnen rekenen op de best passende zorg en ondersteuning. Tegelijkertijd zien wij het ook als niet meer dan 'een stap'. De problematiek is urgent. En daar zit onze zorg, want tegelijkertijd worden in de Memorie van Toelichting (MvT) problemen benoemd die met deze wetswijziging nog niet worden aangepakt. Voor de problemen die wél worden aangepakt, wordt veelal verwezen naar nader uit te werken Algemene maatregelen van bestuur (Amvb's) en ministeriële regelingen. De echte kracht en werking van deze wet voor de praktijk is daarmee nog onzeker en wordt mede bepaald door Amvb's en regelingen die er nog niet zijn en waarover we nu nog niets kunnen zeggen.

Begin 2020 hebben wij als BGZJ ons '[9-puntenplan](#)' met voorstellen voor een betere organisatie van jeugdhulp & jeugdbescherming' naar de ministeries van VWS en J&V gestuurd. Onze 9 punten waren:

- 1) *Alles op regionaal niveau, tenzij ...*
- 2) *Geen nieuwe bovenregionale samenwerkingsverbanden, maar landelijke inkoop*
- 3) *Dát regionale samenwerking is geborgd, is belangrijker dan hóe een regio er uitziet*
- 4) *Uitbreiding van zorgvuldigheidseisen bij inkoop (en verantwoording)*
- 5) *Faire tarieven: meer nodig dan alleen een AMvB met bouwstenen*
- 6) *Jeugdautoriteit met doorzettingsmacht en ruime bevoegdheden*
- 7) *Jeugdbescherming en jeugdreclassering: 'verlengde overheid' vraagt landelijke regie*
- 8) *Meer eenduidigheid in de toegang: regionaal schaalniveau*
- 9) *Ontwikkel kwaliteitsnormen & expertisecentra: onderzoek, opleiding en kennisontwikkeling*

Onderstaand gaan wij nader in op een aantal onderwerpen.

Regionale samenwerking

Met dit wetsvoorstel wordt een belangrijke stap gezet in de richting van het regionaliseren van het aanbod van specialistische jeugdhulp, doordat gemeenten een regiovisie moeten ontwikkelen die tenminste moet ingaan "op de gezamenlijke organisatie van kindbeschermingsmaatregelen, jeugdreclassering en bij of krachtens Amvb te bepalen vormen van jeugdhulp." (MvT, p 10). Deze regionale samenwerking is essentieel als het gaat om continuïteit, beschikbaarheid en ontwikkeling van alle specialistische jeugdhulp, niet alleen voor de jeugdhulpfuncties die nu benoemd staan in de MvT.

In de MvT zijn een aantal onderwerpen opgenomen die in de regiovisie aan de orde moeten komen. De regiovisie zou in onze optiek ook moeten uitgaan van een integraal jeugd-beleid met ook aandacht voor bijvoorbeeld preventie, samenwerking met

(beroeps)onderwijs, domein-overstijgende samenwerking (wonen, werk, inkomen en volwassenzorg), bijvoorbeeld in het kader van de overgang naar volwassenheid.

Daarnaast wordt in de wet door het oprichten van een jeugdregio een regionaal aanspreekpunt gecreëerd. In het wetsvoorstel worden echter nauwelijks eisen gesteld aan de inhoud en de schaal van de samenwerking en de mate van doorzettingsmacht van de jeugdregio ten opzichte van de betrokken gemeenten.

Ook laat het wetsvoorstel te veel vrijheid aan gemeenten als het gaat om het bepalen van de juridische basis, en de taken en bevoegdheden van de jeugdregio. Om 'gedoe' over budgetten te voorkomen, is het bovendien nodig dat afspraken worden gemaakt over de financiële bijdragen van alle betrokken gemeenten en over bijbehorende verdeel-sleutels. Wij pleiten ervoor dat wettelijk wordt vastgelegd (en dus niet alleen beschreven in de MvT, zoals nu het geval is) dat gemeenten binnen een jeugdregio gebruik maken van hetzelfde financieringssysteem en dezelfde administratieve processen, en dezelfde eisen stellen aan aanlevering van gegevens of verantwoording door de jeugdhulpaanbieders of gecertificeerde instellingen (GI's). Alle zorg die regionaal ingekocht wordt, moet ook regionaal afgerekend en verantwoord worden. Alleen dan realiseren we een reductie van de veel te hoge administratieve last. Dit moet worden gewaarborgd door middel van een *gemeenschappelijke regeling*. Van de in het wetsvoorstel genoemde mogelijke vormen van een gemeenschappelijke regeling lijkt het *openbaar lichaam* daarvoor de beste optie, omdat een openbaar lichaam zelf beleid kan vaststellen.

Wij achten het van belang dat er een ministeriële regeling komt die leidt tot een begrenzing van het aantal jeugdregio's tot maximaal 42. De huidige vrijblijvendheid, in combinatie met de grote financiële druk op het stelsel, leidt tot een verdergaande versplintering en hierdoor staat de specialistische zorg onder grote druk. Een verdergaande harmonisatie van regio-indelingen voor Jeugdwet, Wmo, jeugdgezondheidszorg-/veiligheidsregio en passend onderwijs biedt op termijn nog meer perspectief op eenvoud en integraliteit in de uitvoering met bijbehorende reductie van administratieve lastendruk en betere mogelijkheden voor regionaal partnerschap.

In de MvT wordt een aantal criteria genoemd die gehanteerd moeten worden bij de nadere afbakening in een Amvb van de zorgvormen die regionaal georganiseerd dienen te worden. In aanvulling hierop vinden wij het van belang rekening te houden met de volgende uitgangspunten:

- Regionale samenwerking is essentieel als het gaat om alle specialistische jeugdhulp;
- Geen afbouw zonder gelijktijdige opbouw van (ambulant) alternatief;
- Geen gaten in het zorgaanbod;
- Waarborgen van systeemfuncties zoals onderzoek en opleiding bij de daarvoor aangevozen zorgaanbieders.

Bovenregionale samenwerking

Stevigere en minder vrijblijvende samenwerking ook tussen regio's is nodig om ervoor te zorgen dat (boven)regionale en landelijke functies minder kwetsbaar worden. Dit was een van de belangrijkste aanleidingen voor dit wetsvoorstel. Het wetsvoorstel borgt dit echter nog onvoldoende. In ons 9-puntenplan hebben wij ervoor gepleit de sturing en coördinatie bij de inkoop van weinig voorkomende specialistische jeugdhulp landelijk te regelen op basis van een aparte bekostigingsafpraak (inclusief

beschikbaarheidsfinanciering) tussen VNG en VWS. Met dit wetsvoorstel wordt dit niet gerealiseerd. In het wetsvoorstel is slechts opgenomen dat er *op overeenstemming gericht overleg* (OOGO) dient te zijn tussen gemeenten binnen en buiten de regio. Wat ons betreft is dit veel te vrijblijvend. Er is geen doorzettingsmacht geborgd: hoe borg je een bovenregionale visie die is verbonden aan daarbij passende financiële afspraken? Wat betekent dit bij patstellingen tussen regio's? Ook ontbreekt aandacht voor de verbinding met de functies die momenteel op landelijke schaal ingekocht worden (LTA). Om de continuïteit en beschikbaarheid te kunnen waarborgen is het noodzakelijk dat wettelijk wordt vastgelegd dat sommige vormen van weinig voorkomende specialistische jeugdhulp en jeugdbescherming op landelijk niveau georganiseerd moeten worden. Daarbij is het van belang dat inhoudelijke kennis en mandaat aanwezig zijn om het financiële gesprek te koppelen aan het gesprek over zorg.

De GI is bij uitsluiting bevoegd om een door de rechter opgelegde, gedwongen maatregel uit te voeren. Deze jeugdbeschermings- en jeugdreclasseringsmaatregelen dienen conform een wettelijk vastgelegd kader te worden uitgevoerd. Het wettelijk kader en daarmee het recht voor kinderen en ouders om in iedere gemeente aanspraak te kunnen maken op dezelfde (kwaliteit van) uitvoering van de maatregelen rechtvaardigt landelijke afspraken over inkoop en tarief. Het rechtvaardigt wettelijke vastlegging van de bijpassende landelijke inkoop en meerjarige contracten. Een uniform tarief is hierbij passend. Zo lang er geen wettelijke kaders zijn waaraan getoetst kan worden, zullen geschillenregelingen geen soelaas bieden voor GI's die onvoldoende financiële middelen krijgen om de kwaliteit van de uitvoering van hun taken te borgen. Laat staan dat de GI's inzet kunnen plegen die nodig is voor de transformatie van de jeugdzorg. In zijn huidige vorm is dit wetsvoorstel daarmee geen verbetering ten opzichte van de reeds bestaande situatie.

De bovenregionale expertisecentra moeten consultatie en advies bieden, bemiddelen naar (intensieve) vormen van behandeling en/of een plek. Van belang is dat gebruik wordt gemaakt van bestaande kennis en expertise m.b.t. jeugdigen met complexe problematiek van professionals en de aanbieders, zoals academische centra, waaraan zij zijn verbonden. Dit vraagt ook om een goede verbinding van deze aanbieders en centra met de nieuw te ontwikkelen expertisenetwerken. Hier zien wij in dit wetsvoorstel nog te weinig van terug.

Toezicht en doorzettingsmacht

In ons 9-puntenplan stellen wij dat er dringend behoefte is aan een onafhankelijke toezichthouder met doorzettingsmacht voor toezicht op kwaliteit, continuïteit van jeugdhulp en reële tarieven in de volle breedte van jeugdhulp en jeugdbescherming. Wij vinden het dan ook positief dat met dit wetsvoorstel de taak van de Nederlandse Zorgautoriteit (NZa) als toezichthouder wordt uitgebreid naar het terrein van jeugdhulp, kinderbeschermingsmaatregelen en jeugdreclassering. Echter, de taken en verantwoordelijkheden van de NZa in het wetsvoorstel zijn nog ontoereikend om merkbaar effect te kunnen hebben op de knelpunten die nu spelen in de praktijk. In de Zorgverzekeringswet en de Wet langdurige zorg heeft de NZa een toezichthoudende taak naar inkopende zorgkantoren en zorgverzekeraars. Richting gemeenten krijgt de NZa in voorliggend wetsvoorstel slechts een onderzoekende rol, bijvoorbeeld als het gaat om de totstandkoming van contracten en bijbehorende tarieven, onderbouwing en ontwikkeling van kosten en prijzen in

relatie tot kwaliteit van het aanbod. Deze onderzoeken kunnen het interbestuurlijk toezicht verstevigen en tekortkomingen van gemeenten en regio's in beeld brengen, maar of ze ook zullen helpen om tijdig financiële problemen bij jeugdhulpaanbieders en GI's te voorkomen, en dus om continuïteit van zorg te waarborgen, is de vraag. De NZa ziet immers als het gaat om de uitvoering van taken uitsluitend toe op de GI's en jeugdhulporganisaties en niet op gemeenten. De NZa kan dus geen toezicht houden op de gemeenten of handhavend optreden richting gemeente indien de gemeente onvoldoende jeugdhulp beschikbaar stelt of als de gemeente tarieven biedt die niet reëel zijn. Richting gemeente kan de NZa alleen inbreng leveren t.b.v. de interventieladder interbestuurlijk toezicht Jeugdwet. Het interbestuurlijk toezicht moet zo robuust zijn dat gemeenten worden aangesproken als de gemeente onvoldoende (passende) jeugdhulp biedt of tarieven biedt die niet reëel zijn. Dat is op dit moment nog niet het geval. Goed toezicht vraagt een slagvaardige reactie van de stelselverantwoordelijke op de advisering van de NZa.

Er zijn in de afgelopen periode situaties geweest waarbij de continuïteit van zorg in de knel is gekomen. In die situaties was er behoefte aan doorzettingsmacht richting gemeenten om die situatie te veranderen. Dat ging via interbestuurlijk toezicht en dat bleek niet voldoende te werken. De maatregelen in dit wetsvoorstel zijn ontoereikend om daarin verbetering te brengen. Zoals de ervaringen met de *AMvB reële prijs Wmo 2015* ook hebben geleerd, zullen de doelen van het wetsvoorstel "[Maatschappelijk verantwoord inkopen Jeugdwet en WMO 2015](#)" alleen gerealiseerd worden als daaraan ook toezicht wordt verbonden op de naleving.

Daarnaast regelt dit wetsvoorstel de onafhankelijke geschilbeslechting tussen enerzijds jeugdhulpaanbieders en GI's en anderzijds gemeenten niet. Dit is een gemiste kans. Volgens de MvT wordt de invulling van geschilbeslechting (verschillende opties voor positionering van een geschillencommissie en de mogelijkheid van een bindende regeling) nader verkend. Voor jeugdhulpaanbieders en GI's staat nog steeds alleen de gang naar de rechter open, nu er geen marktmeester of ander instrument voorhanden is met bevoegdheden ten aanzien van gemeenten (anders dan het gesprek aangaan op basis van algemeen onderzoek). Ook een meer preventieve rol van de Nza, in het voorkomen van geschillen, zou een betere plek in dit wetsvoorstel moeten krijgen.

In deze context is de mogelijke taakverwaarlozing door gemeenten (genoemd op pagina 34 van de MvT) relevant. Wanneer is sprake van taakverwaarlozing? Kan taakverwaarlozing betrekking hebben op het traject van één specifieke jeugdige? Of kan taakverwaarlozing alleen worden aangenomen als er sprake is van meerdere trajecten die niet conform de Jeugdwet verlopen? Kan taakverwaarlozing worden gerechtvaardigd door budgetoverschrijding? Binnen welke termijn moet de gemeente de nalatigheid oplossen?

De voorgestelde plicht en regels voor de jaarverantwoording en financiële verantwoording voor jeugdhulpaanbieders en GI's gelden nu al. Met name het punt van de transparante bedrijfsvoering is anders en aanvullend op de huidige situatie. Er worden echter geen kwalitatieve eisen gesteld, alleen dat de bedrijfsvoering transparant moet zijn, zodat de NZa snel financiële risico's van aanbieders kan onderzoeken om zo de risico's m.b.t. de beschikbaarheid van zorg in beeld te krijgen. Dat gaat jeugdhulpaanbieders en GI's naar verwachting echter niet helpen bij hun financiële problemen veroorzaakt door te late betaling en te lage tarieven.

Van belang is dat er een heldere verdeling van taken en verantwoordelijkheden komt tussen de verschillende toezichthouders: NZa, Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) en Inspectie Justitie en Veiligheid (IJenV). Anders bestaat het risico dat inspecties en autoriteit langs elkaar heen gaan werken met als gevolg onnodige administratieve lastenverzwaring voor aanbieders.

Concluderend vinden we het noodzakelijk dat de NZa de rol van Jeugdautoriteit krijgt, maar draagt het takenpakket van de NZa zoals beschreven in het wetsvoorstel nog onvoldoende bij aan het waarborgen van de kwaliteit en continuïteit van jeugdhulp en jeugdbescherming, en aan het hanteren van zorgvuldigheidseisen en reële tarieven.

Jeugdbescherming

In het wetsvoorstel is niets opgenomen over vereenvoudiging van de jeugdbeschermingsketen. Dit terwijl dit wetsvoorstel niet los kan worden gezien van de pilots die op dit moment lopen voor een effectieve jeugdbescherming. Gelet op de nauwe samenhang zouden de uitkomsten van deze pilots benut moeten kunnen worden in het wetsvoorstel. Daarbij is het van belang dat in het oog gehouden wordt dat de wetswijziging effectieve jeugdbescherming, het wetsvoorstel maatschappelijk verantwoordelijk inkopen jeugdwet en dit wetsvoorstel in samenhang moeten gaan bijdragen aan betere beschikbaarheid van zorg voor jeugdigen.

Toegang

Ook op het thema toegang is dit wetsvoorstel erg vrijblijvend. De gemeente behoudt zelf de vrijheid om de toegang vorm te geven. In de MvT wordt alleen de nadruk gelegd op inhoudelijke functies en inzichten van de lokale toegang. Als gemeenten de lokale toegang niet goed organiseren kan via een Amvb worden bepaald dat de gemeente zich in het beleidsplan dient uit te laten over de invulling van de lokale toegang. Ten onrechte wordt in het wetsvoorstel niets geregeld over samenwerking in de toegang op regionaal niveau. Voor het borgen van specialistische kennis en expertise in die toegang en toeleiding tot specialistische hulp voor kinderen met complexe vragen en/of problematiek is meer eenduidigheid, samenhang en samenwerking tussen gemeenten nodig.

Positief is dat in de MvT aandacht wordt besteed aan de *toegang voor jeugd met beperkingen, chronische aandoeningen en ontwikkelingsstoornissen* (MvT p.20). Doel daarvan is 'deze jeugd en hun ouders bij de toegang beter te (h)erkennen en te zien in hun levenslange en levensbrede behoefte aan zorg en/of ondersteuning en ervoor te zorgen dat zij tijdig passende zorg en ondersteuning krijgen.'

Kwaliteit en kennisontwikkeling

Verbetering van beschikbaarheid veronderstelt kwalitatief én kwantitatief beter. In het voorliggende wetsontwerp ontbreekt de aandacht voor kwaliteit en kwaliteitskaders. Terwijl de IGJ onlangs constateerde dat 80% van de nieuwe aanbieders niet voldeed aan de minimale kwaliteitseisen.

Voor het daadwerkelijk realiseren van de juiste zorg op de juiste plek op het juiste moment is daarnaast van belang aandacht te hebben voor de samenwerking van de jeugdprofessionals onderling en met de ouders en jeugdigen. Het wetsvoorstel borgt niet dat vanuit zorginhoudelijke expertise, netwerkzorg en expertisenetwerken worden gerealiseerd. Ook wordt de inbreng van jeugdigen en ouders in de uitwerking gemist. De MvT

geeft wel aan wat er in de regiovisie moet worden beschreven, maar niet hoe de expertise van professionals en jeugdigen en ouders daarin naar voren komt.

Er zijn in het wetsvoorstel geen bepalingen opgenomen voor onderzoek, opleiding en kennisontwikkeling in het jeugddomein. In plaats daarvan wordt juist de nadruk gelegd op meer verantwoording door jeugdhulpaanbieder en GI en meer toezicht en handhaving daarop (en niet op de gemeente). Feit is echter dat er met name voor de GI al zeer veel toezichthouders zijn. Gelet op het huidige uitgebreide toezicht en de effecten daarvan, is het de vraag of meer toezicht bijdraagt aan de gewenste transformatie. Voor een transformatie is het juist van belang dat er wordt geïnvesteerd in onderzoek, opleiding en kennisontwikkeling.

Administratieve lasten

Het probleem van administratieve lasten wordt wel benoemd in de MvT, maar het wetsvoorstel zal via de bedoelde regionale inkoop voor de administratieve lasten slechts tot een beperkte verbetering leiden. Er zijn nog geen regels over de contractvorming of de financiële afhandeling door de jeugdregio. Om de administratieve lasten daadwerkelijk te verminderen is het noodzakelijk om - in het verlengde van de regiovisies van jeugdregio's - het hele proces van contract tot controle regionaal te beleggen. Minder diversiteit tussen de regio's (in bovenregionaal verband) draagt eveneens bij aan minder administratieve lasten. De BGZJ betwijfelt daarom de eenvoudige stelling in de MvT dat door regionale inkoop onnodige administratieve lasten verminderd worden. Huidige ervaringen met regionale inkoop en zelfs bovenregionale samenwerking met identieke inkoop zijn niet positief: administratieve lasten zijn nog steeds hoog en blijven diffuus omdat gemeenten vanuit beleidsvrijheid eigen werkwijzen en mandaten blijven hanteren.

Goed bestuur en toereikende financiering

In de Kamerbrief Perspectief voor de Jeugd is opgenomen: 'Daarom bezien we in 2020 samen met de sector hoe jeugdhulpaanbieders actiever kunnen aansluiten op de zelfregulerende normen die in een groot aantal andere zorgsectoren al worden gebruikt, zoals de Governancecode zorg en het accreditatietraject voor bestuurders in de zorg, en wordt met gemeenten besproken hoe zelfregulerende normen onderdeel kunnen zijn van de inkoop Eisen van gemeenten'. Gezien deze belofte, is het de vraag waarom direct voor wetgeving is gekozen. Als het gaat om goed bestuur is het belangrijk dat er een balans is tussen zelfregulering en wettelijke regulering. Het gesprek hierover is echter nog onvoldoende gevoerd.

In de MvT wordt gesproken over een eenduidige verdeling van taken, bevoegdheden en verantwoordelijkheden met betrekking tot de financiële bedrijfsvoering van jeugdhulpaanbieders en GI's conform de bepalingen in de Wet marktordening gezondheidszorg (MvT paragraaf 4.5). Naast het belang van harmonisatie en eenduidigheid merken we op dat de vereiste onderscheiding van bedrijfsmatige activiteiten naar zorgwet (Jeugdwet, Wmo, Wlz, Zvw etc.) moet bijdragen aan een solider financiering vanuit de Jeugdwet. Wellicht ten overvloede merken we hierbij op dat de Jeugdwet alleen uitgevoerd kan

worden als er kostendekkende – gedifferentieerde - tarieven zijn: tarieven die aansluiten bij de aard van de zorg en zorgaanbieder.

Bestuurlijke boete

De NZa krijgt de mogelijkheid om een bestuurlijke boete op te leggen aan een jeugdhulpaanbieder of GI. Niet duidelijk wordt of de Beleidsregels bestuurlijke boete Ministerie Volksgezondheid Welzijn en Sport 2019 en de daarop volgende Beleidsregel tot wijziging van deze beleidsregel (actualisatie) door deze nieuwe wet niet langer meer van toepassing is. In de Beleidsregels staan normbedragen voor bestuurlijke boetes voor onder andere de Jeugdwet. Wij zijn van mening dat de middelen die de boetes opleveren moeten terugvloeien naar de uitvoering van de Jeugdwet. Dit kan bijvoorbeeld door een Jeugdwetfonds te laten beheren bij het Zorginstituut of elders, zodat het teruggevorderde geld geormerkt en beschikbaar blijft voor de Jeugdwet.

Wetsevaluatie

Vijf jaar na de inwerkingtreding van deze wet zal verslag worden gedaan over de doeltreffendheid en de effecten van deze wet in de praktijk. Wij constateren dat vijf jaar na inwerkingtreding van de Jeugdwet, Wmo 2015 en Participatiewet nog geen integrale evaluatie heeft plaatsgevonden van deze drie sociaal-domein-wetten in samenhang met de evaluatie van de Wet passend onderwijs. Wij zijn benieuwd hoe de evaluatie van het huidige wetsvoorstel in deze context (wel)gaat plaatsvinden.

Tot slot

Als BGZJ bepleitten we al lang dat er aanpassingen nodig zijn in het jeugdstelsel. We vinden de voorgestelde wijzigingen een positieve stap, maar er is meer nodig om alle knelpunten op te lossen. Zoals gezegd worden in de MvT ook een aantal problemen benoemd die niet in dit wetsvoorstel zijn meegenomen maar wel eerder zijn genoemd door de ministers in hun brief [Perspectief voor de Jeugd](#) (d.d. 20 maart 2020) en nu in een ander wetstraject zijn of nog worden opgepakt. Zo zijn de wettelijke kaders voor reële tarieven en zorgvuldigheidseisen bij inkoop meegenomen in het wetsvoorstel Maatschappelijk verantwoord inkopen Jeugdwet en WMO 2015. Maar ook daarvoor geldt dat de kracht en werking afhankelijk is van de nog op te stellen nadere wet- en regelgeving. Ook de voorstellen om de jeugdbeschermingsketen te vereenvoudigen worden eerst nog met betrokken partijen verkend voordat ze in wetgeving worden vervat.

In dit wetsvoorstel zou meer aandacht moeten zijn voor domein-overstijgende samenwerking, bijvoorbeeld in het kader van passend onderwijs en samenwerking met volwassenzorg. Het achterblijven van domein-overstijgende maatregelen betekent in veel gevallen dat de problematiek van jeugdigen onvoldoende kan worden aangepakt. Zo kan een GI op dit moment alleen jeugdhulp inzetten, terwijl vaak ook juist de inzet van hulp aan ouders noodzakelijk is.